

Frost Kay

JIZU
& TRIN

JIZZY
TRNY&

**KNIHY FROST KAY
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Rozvrácená království

Ohař a liška
Krev a zrada
Koruna a smrt

Jizvy a trny

Připravujeme

Srdce a šíp
Dýka a plášť

JIZVY TRNY

Frost Kay

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Frost Kay, 2021

Translation © Alžběta Lexová, 2025

Cover Illustration © Adéla Stopka, 2025

Cover Art © Lukáš Tuma, 2025

Map © Jana Šouflová, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-965-2 (pdf)

*Pro všechny knihomoly a knihomolky, co se zamilovali
do Zvířete a jeho knihovny. Nejste v tom sami.*

Historie království

Bylo nebylo... Kdysi dávno žili elfové, měňavci, obři, draci, lidé i vodní nymfy v míru. Všichni si byli rovni. Jejich území a říše prosperovaly a nepřátelé se před jejich mocnými armádami třásli strachy. Roky ubíhaly a všichni postupně začali zapomínat na to, co je nejdůležitější – láska, odvaha, věrnost.

A to způsobilo jejich pád. Ve své nevědomosti a pýše dovolili, aby se do jejich krajin vkradla temnota, jako zloděj v noci. Začalo to pomalu.

V srdcích vodních nymf se usadila marnivost, mezi draky se rozbujela chamtivost, obry posedla krvežíznivost, lidi závist, měňavce pýcha a elfové propadli apatii, která z jejich srdcí vymáčkla poslední kapku soucitu.

Jádro samotného světa se otrásl a země se zachvěla a popraskala. Když otřesy konečně ustaly, obklopovalo království elfů pohoří Zubatých hor, které je odřízlo od všech ostatních.

Draci svou říši opustili a usadili se v horách, kde si žárlivě střežili své sluje a nikoho přes pohoří nepustili – ačkoli se o to obři snažili. Jako by Zubaté hory bažily po krvi a nenávisti. Nesmyslné násilí, které tam panovalo, si vyžádalo bezpočet životů.

Při pohledu na takovou zkázu se vodní nymfy stáhly do svých mořských domovů, kde se kochaly krásou vln i sebe

sama a jen sem tam se pro vlastní pobavení zaplétaly s piráty.

Čas plynul a vzpomínky na dávné doby vybledly.

Elfské království se stalo Divočinou, obři se ukryli ve vlastní říši zvané Kopál. Žoldáci – potomci pirátů, sirén a vodních nymf – si založili království Ohnivých ostrovů.

Měňavci z Tálagy a lidé z Heimserie žili dlouho v míru. Obě království se navzájem potřebovala. To se však změnilo s příchodem nové rostliny a královského syna.

V Tálaze objevili jedinečnou květinu – mimkii, z níž se destilováním stával mocný lék, který dokázal zhojit jakoukoli ránu. Bylo to jako kouzlo. Dala se aplikovat na vše a její cena byla nedozírná. Měňavci se ve své pýše chvástali svým objevem i genialitou.

Lidé se o tomto novém zdroji bohatství rychle dozvěděli. Záviděli měňavcům jejich zázračnou rostlinu a nový král, který chtěl rozšířit moc a vliv své říše, neodolal pokušení. Jeho chamtivost předznamenala nový věk krveprolití, předsudků, závislosti a zkaženosti.

Vítejte v Rozvrácených královstvích.

Jedna

Před třinácti lety

Nezáleželo na tom, kolikrát jeho snahy vyšly na prázdno, Thornin otec byl odhodlaný přijít na to, jak proměnit železo ve zlato. Nevadilo jí, že mu většinu času dělala společnost, přestože jí bylo teprve pět a většina místních dětí v jejím věku trávila dlouhé, horké letní dny běháním venku.

Thorn otce milovala a milovala jeho práci. Jeho společnost pro ni měla cenu zlata a bylo jí jedno, že žádné nikdy nevyrobil. Pro ni byl i tak kouzelník.

„Thorn,“ vyhrkl otec roztržitě, zatímco upřeně sledoval plamen, který se horko těžko snažil udržet pod kontrolou, „můžeš mi podat tu... tu... věcičku... no... jak se to...“

Nikdo jiný by mu neporozuměl, ale Thorn věděla, co má otec na mysli.

Podala mu těžké železné kleště, kterými opatrně sundal z držáku nad ohněm kulatou baňku z tvrzeného skla plnou jakési roztavené látky.

Ruce se mu nepatrně třásly, nebyly už tak jisté jako kdysi. Se zatajeným dechem sledovala, jak otec přesouvá baňku na ožehnutý dřevěný stůl s deset čísel tlustou deskou. I přes třás v rukou nerozlil jedinou kapku. Když byla poblíž Thorn, vždycky si dával obzvlášť pozor.

„Co jsi tentokrát udělal jinak, tatínku?“ zeptala se a zvědavě pozorovala tekutinu v baňce. Byla zářivě bílá, to se však mělo ještě změnit. Úspěch nebo neúspěch pokusu se projeví až po vychladnutí.

Thorn zašoupala nohama a ošila se, jak jí po zádech stekla krůpěj potu. Trávili v dílně celé dny a otec vyráběl jednu věc za druhou. Se zlatem sice zatím úspěch neměl, ale přišel s celou řadou jiných, neméně zajímavých výtvorů. Nenechal se odradit neúspěchem, v tom byla Thorn po něm. Stačila jedna dlouhá večerní procházka městem a zklamání bylo rázem fuč. Potom se zase s vervou vrhli do dalšího pokusu a rozebírali spolu, jak by tentokrát mohli železo ve zlato proměnit.

Thorn přimhouřila oči a zaměřila se na obsah baňky. Něco bylo jinak.

„Vyměnil jsem jedno z činidel a...“ Otec se odmlčel a vytřeštěně zíral na baňku.

Rychle se natáhl pro kladívko a prudce do baňky ťukl, až sklo prasklo. Thorn sebou šklubla.

„Ty jsi ji rozbil, tati!“ Odtrhla zrak od skleněných střepů a zadívala se na změkklý kus kovu na stole. Nejen tak ledajakého kovu. Bylo to zlato.

Zlato!

„Dokázal jsi to, tatínku!“ vykřikla Thorn a poskočila si nadšením.

Otec odhodil kleště, popadl dcerku do náruče a zatočil se s ní, až ji na tvářích polechtaly jeho stříbrem prokvetlé vlasy.

„My jsme to dokázali, růžičko,“ opravil ji, políbil ji na čelo a pevně ji k sobě přivinul.

„Maminka by byla tak pyšná!“

„Ovšemže ano. Jen se na nás podívej. Jsme skvělý tým.“

Úplně ji bolely tváře z toho, jak široce se smála. Lidé ve vsi si o její mamince povídali, ale vždycky v ústraní a šepetem, nahlas se o ní nikdo nezmínil. S tatínkem to bylo jiné. S tím mohla mluvit o všem, i o ní. Občas v noci plakávala, když ji sevřel zármutek stejně silný jako v den, kdy o maminku přišla. Ale pak byly dny jako tento, kdy se jí život zdál naprosto dokonalý.

Otec ji postavil na zem a Thorn si otřela ruce do vybledlých modrých šatů. Při pohledu na černé, mastné šmouhy na látce i na svých dlaních se znechuceně zašklebila.

„Jsme hrozně špinaví,“ zakvílela. Tatínek ji dnes určitě přinutí okoupat se. Koupele nesnášela. Voda vždycky příliš rychle vychladla.

Tatínek si přejel prstem po umouněné tváři a s úsměvem se na něj zadíval.

„Vypadám hůř než ty, tak se dnes můžeš koupat první. A taky si musíme dát pořádnou večeři na oslavu. Když si pospíš, možná ještě stihneš ulovit poslední taštičky, než se úplně vyprodají.“

Thorn vypískla a utíkala do koupelny, až jí bosé nožky pleskaly o kamennou podlahu. Minula horkou vodu bublající nad malým ohýnkem, popadla kostku mýdla z podnosu, ponořila ruce do studené vody a začala je drhnout. Co nejrychleji se opláchla a pospíchala do svého pokoje pro čisté šaty. Nakonec se i obula a rozběhla se do pekárny.

„Ještě chvíličku, holčičko,“ volal za ní otec ze dveří a došel až k ní. Thorn se zastavila a nastavila dlaň, do níž jí položil pár mincí. Vzal její tvář do dlaní a políbil ji na čelo. „Doženu tě. Nemluv s nikým cizím.“

„Ano, tatínku.“

„Tak upaluj. Musím zaplatit za svíčky a pak se sejdeme na okraji vsi.“

Přikývla a s hopsáním se rozběhla. Na nikoho cizího tam nikdy nenarazila.

Zatlačila do žlutých dveří pekárny a nad hlavou se jí roz-cinkal zvoneček. Urostlý pekař se na ni laskavě usmál. Thorn se vytáhla na špičky a položila na pult mince. Jen stěží přes něj viděla.

„Copak to bude, děvenko?“ zeptal se pekař. „Bochník chleba? Taky tu mám nějaké sušenky, co můj syn ráno připálil.“

Nemyslel to nijak zle, jindy by nepohrdla ani připálenými sušenkami, protože obvykle si s tatínkem dražší věci dovolit nemohli a brali všechno, co se nabízelo.

Jenže dnes to bylo jiné. Dneškem se všechno změnil.

„Dvě jahodové taštičky,“ oznámila pekaři se širokým úsměvem.

Muž jí ho vesele oplatil. „Táta něco slaví?“

Thorn nadšeně přikývla a natáhla ručky pro sladké pečivo zabalené v papíru. „Dneska jsme vyrobili zlato.“

Pekař strnul. „Jako... *opravdové* zlato? Ne to pozlátko, co udělal posledně?“

„Ne,“ trvala na svém Thorn. „Pravé zlato. Sama jsem ho viděla.“ Zhluboka se nadechla. Z té vůně se jí sbíhaly sliny. Odhrnula okraj papírového obalu a nakoukla na sladké uvnitř. Jahodovou náplň měla nejradši.

Pekař se tiše uchechl. „Tak to rád slyším. Utíkej.“

Thorn mu zamávala a vyběhla ven na ulici lemovanou malebnými domky s šindelovými střechami. Jejich dům byl podobný, jen tašky na střeše byly trochu popraskané a vybledlé a schody při každém kroku vrzaly.

Otce potkala na okraji vsi. Šel jí naproti s balíčkem v podpaží.

Thorn mu ukázala svůj úlovek. „Mám je!“

„Děkuju, Thorn.“ Kývl k taštičkám a v očích se mu pobaveně zablesklo. „Co kdybychom si je snědli cestou domů?“

Thorn šokovaně otevřela pusu. „Moučník před večeří?“

„Bude to naše tajemství,“ zašeptal.

Thorn se zakousla do své taštičky. Cestu domů skoro ani nevnímala.

Slunce už zapadlo, a když konečně vešli do domu a ona ucítila na tváři teplo z krbu, spokojeně si povzddechla. Ani si neuvědomila, že jí byla zima. Pohladila se po plném bříšku a sedla si do křesla před krbem.

„To byla dobrotka,“ řekla a znovu si olízla prsty.

„Pan Barclae umí výborné taštičky,“ souhlasil otec a zavřel dveře. Thorn slyšela, jak přechází do kuchyně. „Vzal jsem u řezníka trochu vepřového. Máš hlad?“

Thorn se zvedla na kolena a zadívala se na otce přes opěradlo křesla. „Ani ne.“

Tatínek se zasmál. „Nějakou dobu se bude péct. To už nám ty taštičky slehnou. Můžeme si chvíli číst, jestli chceš.“

Zatímco se tatínek pustil do přípravy jídla, Thorn vstala z křesla a zamířila do své oblíbené místnosti – knihovny. Byl to malíčký pokoj plný polic s knihami. Uprostřed stál stůl, u něhož tatínek pracoval a učil ji.

Thorn se sehnula ke spodní polici a vytáhla z ní starou fi-alovou knihu pohádek. Když se vrátila do obývacího pokoje, skláněl se tatínek s vepřovým nad ohněm a povídal si pro sebe.

„Do trhu za dva týdny toho musím spoustu zařídit,“ mumlal. „V prvé řadě musíme ten pokus několikrát zopakovat a ujistit se, že to nebyla jen náhoda. Potom musíme sehnat suroviny – pokud nějaké zlato prodáme, mohli bychom si koupit nového koně, Whinny už začíná být na tahání vozu starý, a –“

Thorn se posadila do svého křesla, které stálo vedle otceva ošoupaného koženého ušáku, a otevřela si knihu. Tatin-ka vnímala jen na půl ucha. Mluvil o všem, co musí před cestou na trh vyřídit, a ona sem tam souhlasně zabrbala, zatímco si četla a prohlížela barevné obrázky. Krátce nato jí začala padat víčka. Unaveně si zívla.

„Rosteš jako z vody, růžičko. Co nevidět budeš velká holka.“

Thorn na něj zamrkala. Otec se usmál, až se mu kolem úst a očí objevily vrásky. Připadal jí starší.

„Já už *jsem* velká,“ opravila ho.

Tatínek se posadil do křesla a chvíli ji sledoval. „Chovám se k tobě jako k dospělé, to bych neměl. Měla by sis častěji hrát s dětmi ze vsi.“

„Hraní je fajn, ale s tebou jsem radši, tatínku.“

Usmál se a kývl bradou ke knize na jejím klíně. „Zase pohádky?“

„Jsou v nich hezké obrázky,“ prohlásila.

„To je pravda.“ Vztáhl k ní paže. „Už je to dávno, cos četla ty mně. Neprostrídáme se?“

Thorn přikývla, seskočila z křesla, až pod ní zavržala podlaha, a vyšplhala otcí do klína. Pohodlně se usadila a otevřela knihu na svém oblíbeném příběhu o chlapci, který nikdy nezestárl a našel poklad.

„Přečtu ti tuhle,“ řekla a znovu zívla. Přitulila se k jeho hrudi a nadechla se vůně ožehlého dřeva a roztaveného kovu, která se kolem něj vždycky vznášela. Voněl jako domov.

„Dobře, holčičko,“ zašeptal a přidržel jí knihu. „Myslím, že tady jsme skončili posledně.“

Thorn mu pohádky nadšeně vytrhla.

„Bylo nebylo,“ spustila a opřela se o polštář, aby si mohla knihu držet na klíně, „v jedné daleké zemi žil chlapec v zeleném...“

Dva

Thorn

Současnost

„Smál by ses, že jsem ji četla znovu, já vím, ale nemohla jsem si pomoci,“ zašeptala Thorn a něžně knihu pohladila. Byla velmi stará, rohy vazby se už drolily, zlatá ražba na několika místech zcela vybledla, ale o to víc ji Thorn milovala. Jack by ji nazval beznadějnou romantičkou, ačkoli nic takového nebyla.

Knihy jí poskytovaly únik z reálného světa, kde pravá láska přežila jen zřídka.

Tající sním promočil hrubou látku její sukně, až jí začaly cvakat zuby. Přitáhla si vlněný plášť těsněji k tělu a knihu si přitiskla k hrudi. Chodila sem rok co rok na výročí otcovy smrti. Nezastavil ji ani déšť, ani sníh, ani vítr.

Položila si před otcův hrob poskládanou deku a knihu opatrně na ni.

„Každý rok jsem si přála, aby ses vrátil domů, ale dříve či později asi musíme všichni vyrůst,“ prohlásila věčně a pohladila hřbet fialové knihy. „Tohle je pro tebe.“

Nechtěla se s ní rozloučit, ale zároveň jí nepřišlo správné, aby ji stále měla. Žila nyní s jinými lidmi v jiném domě, na

životy si musela vydělávat sama a už nebyla dítě. Ta kniha měla své místo u jejího otce. Ten jediný skutečně chápal její lásku k literatuře.

Vzpomínky na to, jak si s otcem čítávala pohádky, nikdy nevyblednou. O to se postará. Ta knížka byla jen věc. K uctění otcovy památky ji nepotřebovala.

„Tolik se mi po tobě stýská,“ zašeptala.

Vítr jí strhl kápi pláště z hlavy. Do očí jí vyhrkly slzy. Otcův náhrobek byl mnohem skromnější než ostatní okolo, s prostým tesaným nápisem, který světu oznamoval, že patří právě jemu. Sice se mu před smrtí opravdu podařilo proměnit železo ve zlato, ale jeho úspěchu už si neužili. Zemřel a z Thorn se stal chudý sirotek.

Za zády se jí ozvalo křupání sněhu z blížících se kroků. Už tam nebyla sama. Nenápadně se ohlédla a spatřila rodinku se dvěma malými dětmi. Thorn si rychle omotala šál kolem výrazných bílých vlasů a spodní části obličeje a uvázala si ho za krkem.

Nesnažila se skrýt jen vlasy. Šlo jí především o jizvy.

Když byla Thorn malá, myslela si, že se lidi o práci jejího otce upřímně zajímají. S postupem času ale pochopila, že to bylo jinak. Pohlíželi na něj svrchu, v lepším případě ho měli za blázna, v horším...

Thorn opatrně zavrtěla hlavou, aby se jí neuvolnil šál, a nasadila si kápi. Nechtěla myslet na jejich nejhorší názory. Beztak se v něm mýlili. Nemělo cenu se tím trápit.

Podle všeho byla jediná, kdo znal otcovu laskavou povahu a geniální mysl. V ní se mýlili taky. Stačil jim jediný pohled na její vlasy a jizvy a řekli si, že je zkrátka šílencova dcera.

Vyvrhel.

Pomalu vstala a naposledy pohládila knihu pohádek. Uctivě přiložila prsty k čelu v pozdravu němých a rodinka jí

gesto s úsměvem oplatila. Thorn se otočila, až kolem ní zavlál plášť, a rychle ze hřbitova odešla.

V dětství věřila, že s otcem žijí ve velkém městě. Připadalo jí to vzrušující. Teprve později si uvědomila, že vyrůstala ve vsi – a nijak zvlášť působivé. Nebylo tam zajímavého vůbec nic.

Žilo tam pár bohatších lidí a velká spousta chudých. Jedny lázně. Nevěstinec. Krčma. Hostinec. Nebyla tam ani ztracená knihovna, vyjma maličké sbírky, kterou pro Thorn schraňoval otec a již s každou cestou na trh rozšiřoval o nové kousky. Knihy však byly dávno pryč, stejně jako ta hrstka úspor, co tehdy s otcem měli.

Vykročila k návsi a cestou sáhla do vaku u svého boku. Byl to mnohem novější svazek než ten, co nechala na otcově hrobě. Thorn ho objevila na jedné ze svých posledních výprav. Pojednával o historii Dálav, království rozkládajícího se za mořem na jihu, mnoho tisíc mil daleko. Osobně tam nejspíš nikdy nezavítá, přesto Thorn ta říše zaujala. Ráda se dozvíдалa nové věci o neznámých místech, hltala vyprávění cestovatelů a kochala se propracovanými ilustracemi. V Dálavách pěstovali celou řadu exotického koření, měli tam divoké džungle a vzduch tak teplý a vlhký, že měl člověk pocit, jako by dýchal vodu. Pokud by se jí někdy naskytla šance, vyrazí tam. Vítr, sníh a déšť ji už unavovaly. Byla prochladlá do morku kostí.

Při chůzi si četla a nějakým způsobem se jí dařilo na kluzkém sněhu nespadnout, třebaže se vůbec nedívala pod nohy. Po paměti se zastavovala u různých domů a rozdávala dárky. Ovocný dortík pro holčičku, které nedávno zemřela matka. Malý mechanický pejsek a kočička pro dvojčata žijící naproti s těžce nemocnými prarodiči. Lahvička s parfémem pro ovdovělou majitelku hostince.

Jako malá Thorn moc laskavosti od ostatních nezažila a byla odhodlaná se chovat jinak.

A tak, kdykoli mohla, rozdávala tyhle malé dárky. Anonymně. Nestála o vděčnost. Stačila jí radost, kterou spatřila ve tvářích těch, které obdarovala. Ta pro ni měla mnohem větší cenu.

Zvedla zrak od knihy a všimla si, že do vsi dorazili další vojáci. Neustále se měla na pozoru před novými hrozbami. Novým nebezpečím. Jednou jedinkrát se nechala zaskočit. Víckrát už se to nestane.

Ani jí, ani nikomu jinému, pokud tomu bude Thorn moct zabránit. Královi muži jí to však značně ztěžovali. Většina z nich byli obyčejní hrubiáni, se kterými si uměla hravě poradit. Z některých jí ale běhal mráz po zádech. Byli nemilosrdní a krutě trestali každou domnělou urážku. Její adoptivní sestry o tom věděly své.

Muselo to skončit.

Obešla popíjející vojáky obloukem a zadními uličkami došla k nevěstinci, kde se jí jako malé ujali. Zpomalila a zamračila se na skupinku vojáků postávajících venku. Tak dlouho chtěla z ospalé vesničky uniknout. Poslední dobou tu ale už takový klid nepanoval. Den co den sem příjížděli vojáci. A bylo jich čím dál víc.

Nejvíc ji znepokojovalo, že neodjíždějí. Na trůně nyní seděla nová královna. Proč její muži vysedávají v odlehlé severské vesničce? Jistě, ležela nedaleko hranic s Kopálem, říší obrů, jenže ti byli nyní spojenci Heimserie. Thorn s nimi obchodovala a nejednou si přála, aby se bývala narodila na jejich straně hranice. Obři jizvy považovali za známku cti, vážili si jich a neohrnovali nad nimi nos jako její lidé.

Přejela očima po skupince a jeden z vojáků k ní zalétl pohledem. Vyšší, pohledný. Thorn přimhouřila oči a v duchu

ho vybízela, aby se k ní opovážil přiblížit. V nevěstinci vyrůstala, věděla, jak se muži chovají – obzvláště vojáci. Většina z nich se považovala málem za bohy a byli přesvědčení, že jim ženy mají sloužit. Vojákův nadutý výraz a opovržlivý úšklebek naznačovaly, že přesně to si myslí i o Thorn.

Velká chyba.

Thorn sklouzla rukou k pasu, kde pod pláštěm ukrývala dýku. Voják k ní vykročil a široce se zakřenil.

Sevřela v prstech jílec a užuž se chystala tasit, když vtom ji kdosi popadl za zápěstí.

Tři

Pyre

„Přísahám, že z tebe zešílím, lásko!“ Provrtal manželku pohledem, ale ta jen povytáhla modré obočí a beze slova dál zkoumala mapu na stole před nimi. Tempest byla v trucování mistr, když chtěla.

S ním se však rovnat nemohla. Jestli si chce jeho družka hrát, s radostí bude hrát s ní.

Pyremu zacukal koutek. Pomaličku se začal plížit kolem velkého obdélníkového stolu, který je odděloval. Tempest neodtrhla zrak od mapy, přesto se mírně posunula taky. Potěšilo ho to. Jeho malá Ohařka se zlepšovala.

Tempest byla vynikající válečnice, ale nebyla to Talagánka. Nebyla měňavkyně. A pokud měla v jeho světě přežít, pak musela pracovat na reflexech. Její výcvik ho nesmírně bavil. Popravdě zrovna včera v noci byli oba docela tvůrčí...

„Přestaň,“ zabručela a upřela na něj pronikavé, bouřlivé oči.

„S čím jako?“ zavrňel a udělal další krok jejím směrem. Jeho družka znovu ustoupila. Zaslechl, jak se jí zrychluje tep, a zastríhal ušima. Lov začíná.

„Vidím, o co se snažíš,“ prohlásila chladně, ale rty ji zradily. Snažila se neusmát. Hádky s ním ji bavily stejně jako jeho.

Byla to jedna z věcí, co na ní miloval. Měla v sobě cosi temného a hravého, co provokovalo lišáka v něm.

„Nic nedělám,“ ohradil se nevinně a zakmítal řasami.

Tempest si odfrkla. „Nelži. Oba víme, na co zrovna myslíš, a vůbec to nesouvisí s tímhle drogovým problémem. Jen mě chceš dostat do postele.“

„Je snad zločin, že se mi líbí moje družka?“

Znovu jí zacukaly koutky. „Ty se zločinem živíš. Máš štěstí, že je tvoje sestra královna a manželka Ohařka, jinak bys už dávno hnul v žaláři,“ prohlásila suše.

„Tak proč se tomu bránit?“ argumentoval s dalším krokem. „Ber mě takového, jaký jsem, a tohle nechme politikům. Napadají mě mnohem lepší způsoby, jak bychom mohli trávit čas.“

Tempest couvala ke dveřím.

Nepatrně se přikrčila v kolenou. Další signál Pyre nepotřeboval. Skočil přes stůl právě ve chvíli, kdy se Temp rozběhla ke dveřím. Neměla šanci. Přitiskl ji k opěrce velikého křesla a tam ji uvěznil.

„Chystáš se někam?“ zašeptal a přejel špičkou nosu po tom jejím.

Povzdechla si, uvolnila se a objala ho kolem krku. Prsty mu vklouzla do vlasů a pohladila jedno liščí ucho. Pyre se zachvěl, přitiskl se k ní blíž a zhluboka se nadechl její vůně. Potom ji něžně políbil na citlivou kůži pod uchem.

„Žádné námitky?“ zamumlal a jemně ji kousl do čelisti.

„Máme spoustu práce. Tvoje sestra potřebuje obchod s drogami zastavit. Už je to půl roku, co usedla na trůn, a lordové začínají být neklidní. Ansette musí upevnit svou moc, jinak se rozpoutá další občanská válka. Šlechtici z provincie Merjeri dělají neustále potíže a mají mocné spojence. Ansette potřebuje podporu ostatních lordů.“

Pyre vzdychl a zlehka družku políbil na rty. „Jsi moje lepší polovina. Laskavější ženu neznám. Proč jsem se jen oženil s někým tak poctivým?“ poškádlil ji.

Tempest zakoulela očima, vytáhla se na špičky a políbila ho na vršek nosu. Potom se nahnula k jeho uchu a pošeptala mu: „Protože si na zlého a zkaženého jen hraješ, ale v jádru jsi dobrák.“

Uskočil od ní. „To teda ne. Odvolej to!“

„Dobře,“ přikývla vesele. „Jsi zákeřný –“

„Silný,“ dodal.

„Krutý –“

„Pohledný,“ přisadil si.

„Ňouma.“

Zničehonic mu podtrhla nohy, až dopadl na záda, a rozběhla se ke dveřím. Byla už u nich, když se překulil na břicho a vyškrábal se na nohy. Ohlédla se na něj a zamrkala.

„A to jsem si myslel, že jsi slušná holka,“ postěžoval si na těšeně. „Nechtěla jsi náhodou pracovat?“

„Každý potřebuje občas pauzu. Příliš mnoho práce prý škodí.“

Pyre si protáhl krk. „Takže říkáš, že bychom si v zájmu vlastního zdraví měli trochu pohrát?“

„Ve svém věku musíš dbát na pravidelné cvičení.“

„Jsem jen o pět let starší než ty,“ zavrčel pobaveně. Jestli Tempest hned nevyrazí, co nevidět ji znovu polapí.

Ohařka se zakřenila. „Tak si mě chyt.“

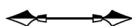
Rozběhl se a Tempest začala se smíchem prchat. Její boty hlasitě pleskaly o dlažbu v chodbě, zatímco Pyre ji nadšeně následoval. Tiše jako pravá šelma.

Tohle celý život hledal.

V břicho se mu usadil hřejivý majetnický pocit.

A je celá jen jeho.

Čtyři

Thorn

Otočila prstenem na levé ruce a odklopila víčko. Ať už ji zadržel kdokoli, vzápětí toho bude litovat.

„Jen klid,“ zašeptal známý hlas.

Thorn si oddechla, sklouzla očima k silným, ale jemným prstům na svém zápěstí a pak zvedla zrak k tváři svého nejlepšího přítele.

Jack.

„Málem jsem tě bodla,“ sykla.

Uculil se a upřel vědoucí zelené oči na její prstýnek s jadem.

„Přece bys mě neotrávila, miláčku, že ne?“ zavrnl a jemně ji zatahal za zápěstí. Thorn věděla, o co mu jde. Snažil se ji před vojáky ochránit tím nejstarším trikem.

Lstí.

Dovolila Jackovi, aby ji otočil a políbil na líčko. Dokonce se přinutila i k tichému zachichotání a na tváři vykouzila ruměnec. Ten, kdo je neznal, je musel považovat za snoubence nebo manžele. Nebyl to žádný dokonalý úskok, ale některé z vojáků to odradilo. Thorn se nepatrně naklonila, jako by se od Jacka nechtěla odtáhnout, a dál ho objímala kolem krku. Potom se ohlédla přes rameno a oddechla si.

Královští vojáci zmizeli v nevěstinci a Thorn s Jackem v zadní uličce osaměli. Slunce už zapadalo za horami.

Její nejlepší kamarád, který pro ni byl v podstatě jako bratr, se od srdce zasmál a Thorn ho provrtala pohledem.

„Vždycky jen krůček od maléru, co, Thorn?“ poškádlil ji.

„Jako bys snad byl lepší,“ zabručela. Byli ze stejného těsta, jen Jack nepřitahoval tolik pozornosti.

Zhluboka se nadechla, až ji v nose zašimrala vůně kovářny, která se kolem Jacka stále vznášela. Štiplavý závan kovu jí připomínal otce a starý domov. Před očima jí vytanuly vzpomínky na otcovu dílnu, ale rychle je zahнала. Nechtěla se před Jackem rozbrečet. Otcova smrt pro ni byla jako otevřená rána. Stále se nehojila. A Thorn se bála, že se ani nikdy nezahojí.

„Jdeš domů?“ zeptal se Jack a vytrhl ji ze zamyšlení. „Nebo mě budeš celou noc očichávat?“

Thorn ho odstrčila a zakoulela očima a Jack se znovu zasmál. Na její výstřelky už byl zvyklý.

„Ano,“ odpověděla. „Za pár hodin musím vyrazit a chtěla jsem se předtím trochu zahřát a chvíli si číst.“

Jack se zakřenil. „Tak to abychom neztráceli čas!“

Objal ji kolem pasu a ona udělala totéž. Naštěstí byli zhruba stejně vysokí. Jeho kovářská zástěra jí příjemně zavržala pod prsty. Vykročili ulicí a pod botami jim čvachtalo bláto. Thorn si prohlédla kamarádův profil. Byl součástí jejího života už tak dlouho, že si téměř ani nevybavovala časy, kdy do něj nepatřil. Byl jako druhá polovina její duše. Občas si téměř přála, aby se do sebe zamilovali a už se nikdy nemuseli odloučit. Jenže to se nestane. Považovali jeden druhého za rodinu, byli jako bratr a sestra.

Navíc Jack byl blázen do Thorniny sestry.

A pokud šlo o Thorn...

Ta byla odhodlaná nemilovat nikoho. Láska člověka připravovala o sílu.

„Na co myslíš?“ prohodil Jack zlehka.

„Nic moc.“ Pevně ho stiskla v pase. „Jak to šlo dneska v práci? Obvykle takhle pozdě po vsi nepobíháš.“

Jack pokrčil rameny. „Otec mě vyslal na pochůzky. Prý musím nabrat víc svalů, abych mohl v kovárně pracovat až do noci jako bratři.“ Zakabonil se. „Nechce se mu věřit, že už silnější nebudu. Zkrátka nejsem stavěný jako býk.“

Thorn se soucitně usmála. Tohle Jack s otcem řešil dlouhé roky.

Byl nejmladší syn kováře Jonese. Jeho bratři byli urostlí obři, ramenatí a svalnatí, zatímco Jack byl jejich pravý opak. O dobrou hlavu menší, jen o fous vyšší než Thorn, s jemnými rysy, které by u jeho bratrů jeden jen stěží našel.

Když se k tomu přidaly jeho plavé vlasy, šedé oči a vrozená ladnost, nebylo divu, že ho většina vesničanů považovala spíš za dítě víl než pokrevního syna Jonese a jeho manželky. Dokonce i jeho nejstarší bratr Daxos si z něj kvůli jeho drobné postavě a údajnému vílímu původu utahoval.

„On se s tím jednou srovná,“ konejšila ho Thorn. „Brzy si uvědomí, že jsi mnohem zručnější než bratři. Jasně, oni se možná dokážou ohánět těžkým kladivem, ale ty máš cit pro detail a každý kousek proměníš v originál.“

„A přesně to zdejší lidé chtějí, že ano? Sekeru, koňskou podkovu a kolo k povozu zdobené do posledního detailu.“

Thorn se zamračila. Nemýlil se. Vesničané měli prostý vkus a potřebovali prosté věci. Dokonce ani jeho otec si na serepetičky nepotrpěl. Většinu času trávil péčí o nemanželské děti Jackova nejstaršího bratra, kterých se s manželkou ujali poté, co jejich matky utekly nebo podlehly nemocem.

Ztlumila hlas. „Jednou se ti podaří vyvézt své výrobky na trh. A budeš mít úspěch. Víím, že ano.“ Thorn ho objala o něco pevněji, zatímco spolu pokračovali uličkou dál. Jednou téhle úzkoprsé vesnici uniknou oba.

„Zas na nás koukají,“ prohodil Jack po chvilce ticha.

„Nevšímej si jich,“ opáčila Thorn. „Koho zajímá, co si o nás myslí? Ať se tím klevetěním třeba zalknou.“

Vlastně to byla ironie. Většina vesničanů se na Thorn neodvážila ani podívat, natož aby s ní mluvili, ale s chutí mezi sebou štěbetali o tom, jestli se dva největší vyvrhelové ze vsi nakonec vezmou. Měli za to, že jejich svatba je už na spadnutí. Kdo jiný by se taky o tyhle dva mohl zajímat? A možná by měli i pravdu, kdyby se život vyvíjel jinak.

„A navíc,“ dodala Thorn šibalsky, „jen si představ, jak se budou tvářit, až se konečně zasnoubíš s Eden!“

Jack se trochu odtáhl a pleskl Thorn po rameni. „Dobře víš, že teď to na ni vybalit nemůžu. Ona i Jamie se pořád zotavují. Vyznat se jí teď by bylo... přinejmenším sobecké. A taky jí nemám co nabídnout. Musím ještě chvíli šetřit, abychom si mohli dovolit vlastní bydlení. Odmítám žít s našima.“

A přesně proto Thorn Jackovy city z celé duše schvalovala. Na její starší, adoptivní sestře mu upřímně záleželo, přestože ji ostatní měli za poškozené zboží. Eden byla v mládí zneužita, a když její rodina zjistila, že je těhotná, vyhodili ji z domu. Skončila v nevěstinci, protože to bylo jediné místo, kde nad její situací neohrnovali nos. Ujali se jí a dali jí práci služebné.

Eden nakonec potratila, ale rodina už ji odmítla vzít zpátky, a tak zůstala v nevěstinci. O několik let později otěhotněla znovu. Jméno otce nikdy neprozradila, ale na tom beztak nezáleželo. Co se stalo, stalo se. Minulost se nedala změnit. Jediná cesta byla ta vpřed.

Přestože byla Eden laskavá, vtipná a krásná, pro muže ze vsi byla jako manželka nepřijatelná. Jen další bolestná připomínka toho, že život je krutý a nespravedlivý a ani trochu se nepodobá pohádkám, které měla Thorn tak ráda.

„Jak je na tom Jamie?“ zeptal se Jack starostlivě.

„Trochu lepší,“ odpověděla.

Jamie byl od narození churavý. Když se vsí před třemi lety prohnala epidemie, on i Eden onemocněli. Byli na tom tak zle, až se Thorn bála, že jim bude muset vykopat hroby vedle otce. Přežili jen zázrakem.

„Oni se uzdraví,“ ujistila Jacka Thorn. Sežene sestře a synovci pořádného doktora. „Život je příliš krátký. Proč marnit čas a milovat ji zpovzdálí?“

Jackovi podklouzla noha a oba málem dopadli do břechky z tajícího sněhu a bláta.

„Možná,“ vyhekl, když znovu nabrali rovnováhu. Zasmál se a vzal Thorn za ruku. „Ani tak ji ale nebudu žádat o ruku dneska.“ Na pár vteřin se odmlčel. „A teď z jiného soudku. Kdy budeme mít nějakou další *skutečnou* zakázku? Ani netušíš, jak moc potřebuju vypadnout z domu. Bratrovy děti jsou... náročné.“

Jejich společné výpravy za poklady byly dalším důvodem, proč byli nejlepší přátelé až za hrob. Thorn by Jackovi svěřila vlastní život. A on jí taky. Jeho rodina na tom byla finančně dobře a nepotřebovala, aby přispíval lovením pokladů, zato Thorn peníze navíc odmítnout nemohla. Nechtěla navždy pracovat v nevěstinci a Jack nechtěl být závislý na rodině. Oba toužili po svobodě.

A milovali dobrodružství.

Jack rád prozkoumával nová místa, stejně jako Thorn. A užíval si i nebezpečí. Doprovázel Thorn na každé výpravě.

„Jednu zakázku vlastně mám,“ přiznala a v duchu si vybavila měšec s mincemi, co si schovala, a tajemný vzkaz, který k nim dostala. Ani trochu se jí to nelíbilo. Jenže výdělek to byl slibný. Co měla dělat? Byla zoufalá. V sázce byly životy Eden a Jamieho.

Jack jí povzbudivě stiskl ruku. „To nezní moc vesele,“ prohlásil. „Stojí ta fuška za to?“

„Za ty peníze? Rozhodně.“ Sevřela rty. Na tom úkolu ji cosi znervózňovalo. „Jen se bojím, že to bude náročnější. Musíme si dát pozor.“

„To děláme vždycky. Budu ti krýt záda. Kdy vyrážíme?“

„Brzy. V následujících dvou dnech se mám s tím klientem znovu sejít.“

„A odměna je vážně tak dobrá?“

Thorn přikývla. „Pětkrát vyšší než obvykle.“

„Tak to rozhodně stojí za to.“ Jack uznale hvízdal. Naposledy zahnuli a znovu se ocitli před zadním vchodem nevěstince.

Thorn o kus dál na ulici zahlédla urostlého muže s tmavými vlasy a zašklebila se. Laškoval tam s hrstkou mladých prادل. Thorn rychle zacouvala a schovala se za zeď hostince.

Daxos. Ten chlap byl postrach.

Jack se uchechtl. „Odkdy jsi tak ustrašená?“

„Já se nebojím. Jen na něj dneska nemám náladu.“ Přitiskla čelo k Jackovým zádům. Kež by byla neviditelná.

„Vím, že pro tebe dnešek nebyl snadný,“ zašeptal Jack. „Až si o tom budeš chtít promluvit, dej vědět. Teď to raději vezmi kolem hostince,“ poradil jí a kývl bradou k laškujícímu muži. „Odvedu bratříčkovu pozornost, ať můžeš proklouznout.“

„Jsi můj hrdina,“ vydechla Thorn, zezadu ho objala a prchla za hostinec, než ji Daxos stačil zahlédnout. Jackův

bratr nebyl špatný muž – Thorn ho znala od dětství. Jenže poslední rok jí nedal ani na chvíli pokoj. Byl odhodlaný ji dostat do postele. Thorn byla jedna z posledních místních dívek, co jeho kouzlu odolávaly, což ho uráželo a považoval to za výzvu.

Neměla v úmyslu se někdy vdát, ale kdyby přece jen...

Inu, musel by ji milovat natolik, aby o jinou ani nezaváhal. Nestála o nic nezávazného.

Nechtěla nikomu jen zahřívát postel. Ať se propadne do nejhlubších pekel, jestli se stane matkou dalšího z Daxosových dětí. Brzy o ni ztratí zájem. A do té doby se bude Thorn plížit vsí jako zločinec.

Pět

Thorn

Roznášení dárků potřebným jí zabralo víc času, než předpokládala. Když se vrátila k nevěstinci, který jí byl domovem víc než deset let, vycházely už na obloze hvězdy. Madam nebude ráda. Dbala na to, aby všechna její děvčata bývala v bezpečí domova ještě před soumrakem.

Thorn zamířila k zadnímu vchodu, aby ji nikdo neviděl. Hosty pohled na ni pokaždé rozrušil. Buď na ni jen civěli, nebo začali rovnou pokřikovat. Obešla roh a zarazila se. Na verandě vedoucí do kuchyně spatřila povědomou postavu. Potáhl kouř z dýmky a pomalu ho vydechl.

Daxos. Prevít jeden. Jackovi se očividně tentokrát nepodařilo bratra odloudit.

„Proč mě to nepřekvapuje?“ zabručela a došourala se ke schodům.

Nabídl jí dýmku a ona mávnutím ruky odmítla. Kouření jí sice nevadilo, ale sama mu nikdy nepropadla. Nechutnalo jí to. S dusotem vystoupala po schodech na verandu. Daxos ji následoval a Thorn se k němu s povzdechem otočila.

„Mám se vůbec ptát, jak se ti podařilo utéct bratrovi a předběhnout mě?“

„Mám své triky,“ opáčil s lišáckým úsměvem.

Thorn přimhouřila oči. „Jsi všímavější, než jsem myslela.“ „Bud', anebo nejsi ty tak nenápadná, jak si myslíš,“ uchechtl se.

Thorn potlačila odseknutí. Daxos potyčky vyhledával, slovní i fyzické. Když se ho chtěl člověk zbavit, nejlépe fungovala lhostejnost. Zatím zabrala vždycky, ačkoli jen dočasně. Daxos Thorn pronásledoval už dlouho a stále se nevzdával. Možná bylo načase změnit taktiku.

„Copak? Nic k tomu neřekneš?“ popíchl ji.

Začala si důkladně oklepávat z bot sníh a bláto, jako by tam Daxos vůbec nebyl.

„Ty se na mě zlobíš, Thorn?“ zeptal se. „Nic jsem neprovedl. Chci si jen promluvit.“

O tom upřímně pochybovala.

Mlčky si prohlížela jeho pohlednou tvář.

Lidé ve vsi ji měli za blázna, že jeho dvoření odmítá.

Daxos jako by vypadl z dívčích snů – vysoký, tmavovlasý, hezký. Silný. Zdravý. Pocházel z dobré rodiny a měl povitvou práci a solidní příjem. A podle toho, jak si hrál se svými dětmi, byl i dobrý otec. Scházela mu jen věrnost.

Nic z toho Thorn nezajímalo. Nehodlala se k tomu místu připoutat. Jakmile se Eden s Jackem usadí, vyrazí Thorn do světa.

Daxos vyfoukl kouř a vykročil k ní. Musela si dát odchod. Už dřív se ji pokoušel svést a dneska na dohadování opradu neměla sílu.

Chtěla kolem něj proklouznout ke dveřím, ale Daxos ji chytil za sukni. S jeho silou se nemohla měřit. Jediným škrubnutím si ji k sobě hravě přitáhl.

Nebála se ho. Nikdy by jí neublížil, a kdyby se té hranici někdy náhodou přiblížil... bodla by ho. Nezabila by ho, to v žádném případě, ale vybrala by si takové místo, kde by ho

to proklatě bolelo, a pro příště by si podobné výstřelky odpustil.

Sklouzla očima k ruce, v níž svíral její sukně, a pak vzhledla k němu.

„Běž domů, Daxosi. Mám za sebou dlouhý den.“

„Mrzí mě to.“

„Co... cože?“ Thorn se zamračila. O čem to mluví?

Prohlédla si ho pozorněji. Jeho obvyklá nadutost byla ta tam. Vystřídala ji něha, kterou už dlouho neviděla. Víc než to. Jeho omluva zněla upřímně. O co mu krucinál jde?

„Za co se omlouváš?“ vyhrkla podezřívavě. „Tys něco provedl Jackovi? Přísahám bohu, že jestli jsi ho znovu zamkl na latríně, tak –“

„To nebyla omluva, ale soustrast. Tobě,“ přerušil ji, pustil jí sukni a zvedl ruce. Z jeho tváře čísel smutek. „Kvůli dnešku. Je výročí jeho smrti, že ano?“

Dech se jí zadrhl v hrdle. O jejím otci místní vůbec nemluvili, natož aby si pamatovali, kdy přesně zemřel.

Daxos zlehka shrnul Thorn šál z tváře a přejel prsty po jizvách na jejím krku. „A tohle mě mrzí taky.“

Otupěle pokývala hlavou a setřásla jeho ruku. Kdy ji někdo naposledy pohladil? Vyjma Eden, Jamieho a Jacka? V krku jí narostl knedlík. Daxos býval v dětství její kamarád. Po otcově smrti jí pomáhal – skoro tolik jako Jack. Stáral se o ni po nehodě, po které jí zůstaly ty jizvy.

Jenže pak vyrostli.

Když si Daxos uvědomil, jak moc se dívky od chlapců liší, všechno se mezi nimi změnilo. Opustil ji, aby mohl prohánet sukně a naparovat se před kluky svého věku. Nebyl to špatný člověk – jenže to neznamenal, že je ten pravý pro ni.

„Jak dlouho mě ještě necháš čekat?“ zamumlal tiše. „Víš, že mi na tobě záleží.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Jizvy a tny***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.